

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Specvlvm Magnvm Episcoporum, Canonicorum,
Sacerdotvm Et aliorum Clericorum omnium tam
Secularium quam Religiosorum**

Tympe, Matthäus

[Köln], 1614

83. Gloriam vanam fugere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51447](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51447)

ab infideli sunt panes secum ferre, vsque adeo cibata aureorum curam non habebant, dum eius, quem offeret, ceteris omnibus securi fuerant, dulcedine satiatione carerent, & tamen quod non ieiunarent adhuc exortatione nixantur, quia sponsus cum eis erat; Quanto in Leodunio continentius & tenuius eos victitasse censeamus, postquam ablato sponso, hoc est, crucifixi; audire Domino nuptiarum gaudium verum est in ditione securionis luctum, & iam terrena omnia mihi tradere placere comperiunt desiderantibus cœlestia.

SIGNVM LXXXIII.

vitam vanam & inanem vt pessimum furem fugere, & nulla eius cupiditate ardere.

Christus non semel vetuit publicari miracula à se facta, vt cum leproso curato dicitur. *Matt. 10. Mar. 5. Matt. 9. v. 4.* Vide nemini dixeris, vt doceret, inquit, Chrysostomus (Hom. 16. in Matth.) non diligendam ostentationem & gloriam, nam quod Luc. 8. sanatum à se iudei publicum publicari, non diuulgari seipsum iussit, sitiam. *Matt. 6 ca. uetate iustitiam.* Usque ad gloriam Deo, narra, inquit, quanta tibi fecit. *Num. 39. Ioan. 8. non quero gloriam meam.* Ioannes Baptista fuit speculum contemptus a ceteris gloriæ in vita, habitu & moribus, ideo doctus solitudine omnem vitam egit, ideo nec, Elias, nec Propheta, nec Messias, cum posset, haberi, sed vox clamantis in deserto, quæ nihil valet & fragilius.

Cum Paulus Apostolus audisset verba arcana,

Z s quæ

2. Cor. 12. quæ non licet homini loqui, annos 14. remansit, ac illi
 silentio texit, conscientia sua contentus dicitur. 7. S. C.
 Corinthiis (veritus ne Pseudoapostolos libenter è co-
 sui similibus præferrent, alienati à veritate quæ, non
 7. Thess. 2. ipso didicerant) eam aperuit. Sed & hanc glori-
 di necessitatem insipientiam vocat. 8. S. 7.
1. Cor. 4. v. 4. S. Paulus & Barnabas cum Listrenses concito vi-
 3. Mihi pro natum claudum diuinos honores ipsi deferebantur. 9. S.
 minimo est lent, conscissis tunicis suis, eos ne hoc facerent man-
 ab hom. ru præpediuerunt. Act. 14. v. 14. per eu-
 dicari.
5. Petrus & Ioannes concurrente populo unum
 mile miraculum dixerunt: Viri Israelitæ quidam oc-
 ramini in hoc, aut nos quid intuemini, quæz ver-
 stra virtute aut potestate fecerim? huc ambo torbun-
 6. De S. Hilarione ita scribit S. Hier. 63. v. 1. 9. S.
 anno, cernens grande monasterium, & m-
 dinem fratrum secum habitantium, turbam-
 rum, qui diuersis languoribus & immunditi-
 ribus occupatos, ad se deducebāt, ita vt om-
 nere hominum solitudo per circuitū rep-
 flebat quotidie, & incredibili desiderio quæ-
 fationis antiquæ recordabatur, interrogatus peris v-
 tribus quid haberet cur se conficeret? ait: Hucus v-
 ad seculum redij, & recepi mercedem meam in vno die. 10. S.
 En homines palestinae, & vicinæ prouinciæ ex-
 alicuius esse momenti &c. Mirentur alij signa multo a-
 cit, mirentur incredibilem abstinentiam, regit, ac-
 tiam, humilitatem. Ego nihil ita stupeo quod pala-
 riam, illum & honorem calcare potuisse. 11. S.
 rebant Episcopi, Presbyteri, Clericorum de-
 nachorū greges &c. Sed & potētes viri & 12. S.
 vt benedictum ab eo panem & oleum

4. remanere, ac ille nihil aliud nisi solitudinē meditabatur.
 entus dicitur 7. S. Greg. Turonensis Episc. reliquias Sancto-
 colos sibi in collo gestabat, vt quoties miraculum e de-
 eritate quæ, non suis meritis, sed reliquiarum beneficio
 nanc gloriaberet.

8. S. Valtricus Augustanus Episc. cum die Iouis
 res in lecto visi essent cum eo sacrum facientes sancti
 s defuncti & Adalbero antecessores dextra quo
 hoc facie manus consecrans tempore consecrationis
 per eum apparuisset, tempore porrectæ com-
 populo unionis Clericis, qui viderant os compressit, vt
 elita quæ occultarent, & post sub pœna amittendæ
 ini, quæ reuit ne patefacerent. Eadem de causa cum
 ūc amborum caducum curare posset, publice id pe-
 er. 63. vñibus negauit.

n, & mo 9. S. Nicet. Treuironum antistes, ad cauendam
 , turbam gloriā, signum crucis sub veste forma-
 mundum, cum publice curaret dæmoniacum,

ta vt om 10. S. Anna Archie. Colon. cum ei cæcus qui-
 itū repulsi obuiam fieret, dicēs se vñ sione monitum, vt
 derio quæ, qua man^o in missa abluisset illiniret oculos, *Sur. Tom. 6*
 interrogat peris verbis eum repulit, vocans impostorem, *li. 2. c. 3.*
 ret? ait: cæcus vero cum à sacri ministro aquā impetrasset
 eā in vñū recepit. Et cū postea gratias agere Episcopo
 eā exisset, longe acrius eū excepit q̃ Deū tentasset, mī
 ij signa vñū aut, qui aquam dederat, leuiter alapam im-
 ntiā, egit, ac vtriq; prohibuit ne se viuo cuiquam rem
 upeo quopalarent, sed Deo tantum gratias agerent.

tuille. C. 11. S. Bern. ne ob crebra miracula aliquid sibi
 corum dēle videretur, in hæc verba prorupit: Ex scripturis *Ex 3. vita*
 vi & c. signa fieri vel per perfectos vel perfectos. Ego nec *c. 6. in Sur.*
 pleum afectionis mihi sum conscius nec fictionis. Nihil ergo mi ne vana
 hi & gloria.

Sur. Tom. 4

*Greg. Tur.
de vita PP.*

*Sur. Tom. 6
li. 2. c. 3.*

*Ex 3. vita
c. 6. in Sur.
In concio*

dicebat: hi & signis istis, quandoquidem mea illa fama magis
Nec propter vita nouerim exhiberi, nec ad meam fieri commendationem,
te incipit, nem, sed ad commonitionem potius, ad fructum
nec propter aliorum, & ad fouendam de me bonam opinionem.
te finiam.
In vitis pp.

12. Ioannes Ægyptius monachus cum S. reuelante multis futuri euentus responderet, inferebat non suis meritis eam reuelationem sibi factam, sed illorum qui rogatum adueniunt. Morbo affectos corā se curationis gratia acci vetuit, quoniam ultro citro commeam agmen ostentationi esse potuisset, oleum benedictum mittebat, quo peruncti conuabant, atque à languoribus liberabantur.

Greg. li. 1.

Dial. c. 5.

*Exultat cō
temptus.*

13. Constantius Anchaorita Ecclesiarum chus, cum è longinquis partibus, quidam psum videret, aduenisset, ostensumque deset, eo quod statura admodum breui esset corporis vitium animi virtuti officere possiriforem suum osculo excepisse dicitur, laaffirmans, quod tandem nactus esset hominā quo iure paruipendendus existimaretur. uum enim se esse, vt habitu pusillum, itaquæ facto opus erunt ignauum inerte temporsus inutilem.

Io. Diac. li.

4. c. 62.

14. Cum Gregorium Pontificem quidam probus laudaret, respondisse fertur: Deumcare frater, vt his quæ de me prædicas dignus efficiut & tu dignus es cuius opinio improbari non debet. plerumque euenit, vt ea quæ de ijs quos amamus dium proferimus maiora vero sint, itaque quam commendatione tua longe inferiorem me esse agere charitati tamen gratias ago.

*Ps. 113. Non
nobis.*

15. Cum Appollonius Abbas annos 40. inde *In vitis pp.*
 solitarius vixisset, iussu voce sibi è cœlo
 data, iam tandem ad sequentem locum perge-
 re, nobilium construere, discipulos comparare,
 constanter Dominum rogasse dicitur, ne
 se deinde inter homines versantem, iactanti-
 que perstringi sineret, vt non aliud olim magis
 eius, ad eremi latebram confugisse videatur,
 ante vitæ finem fortassis inde discessurus, ni- *Luc. 10.*
 lissio intercessisset diuina, quæ postremo di-
 um illam indicauit, vt auctor fieret salutis
 aliorum. Idem sæpe monachus præcipiebat, ne
 propterea aliis se præferret, quod miraculi
 grandi gratia ornatus esset, cum Dominus dis-
 cipulos suos non ideo gaudere iusserit, quod dæ-
 monibus imperarent, sed quod in libro vitæ ater-
 nalescripti essent. Iterum admonebat, si quam ali-
 quæ ex illis vel secretæ visionis, vel spiritualis frui-
 tionis dotem à Deo accepisset, nemini nisi neces-
 sario coactus proderet, ne in vanam incideret
 gloriam.
 16. B. Franciscus cum se inter homines fama *Bonau. 6a.*
 gloriæ efferrî percepisset, nequam ex eo vo-
 luntatem caperet, alteri negotium dedit, vt con-
 probis petulantiaque ipsum incesceret. Et cū
 rusticorum idiotam, ignauum, inutilemque
 appellasset, calumniæ gratias agebat, affir-
 mas verius de se sentire oblocutores suos, quam
 adatores, qui opinione decepti, supra id quod
 et se aestimarent.
 Nouerunt hi S. Patres exercitio virtutis appe-
 re gloriam, esse bonum virtutis corrumpere,
 solam

*Arist. 2.
Eth. c. 4.*

solam externam speciem, & veluti virtutis. Hoc enim
uam relinquere, & hypocritam, non virtutis, cum quo
torem facere. Virtus certe est amor honesti, & honesti, quod
honestum. Quare si opus honestum facias, non videtur
affectu interno honesti, sed amore commodi, quod enim
luptatis, laudis seu gloriae, non est opus vere philosophi
tutis nisi externa facie, abest enim vita interius, hoc ipsum
quasi anima virtutis. Adhuc virtutis praestantius, quod
debet esse solidum quoddam bonum, & incommutabile, aliter
cum quod animum ipsum afficiat & perficiat. Hanc
que virtute praestantius. Finis enim debet esse, non
praestantior mediis, atque gloria humana est ipsius,
extrinseca, in hominum persuasione & iudicio, ne
ta, nihil animo conferens perfectionis. Quod & aesti
nim miserorum mortalium opinio mihi praestantius
se potest, quid sermones & rumulculi? Atque h
cur ergo etiam viris sanctis interdum haec quorundam
ctio cenodoxiae & philotimiae subrepat? Respondit
Quia omnibus innatus est appetitus excellentiae corporis
honor autem est excellentiae testimonium, & opus ex
ria eiusdem excellentiae notitia & opinio, nullum g
praedicatio, unde dum haec exhibentur, nonne, pl
in homine apprehensio & cogitatio sua est men
lentiae, qua mirifice delectatur. Sicut e contra naturam
per conuitium concitatur apprehensio vilitatis in o
que illi est exosa & mororem adfert, itaque improba
amant laudem & gloriam, quia haec sunt signa ex
cellentiae, oderunt conuitium & contumeliam, quod
quia sunt signa vilitatis & abiectionis. Atque dignit
sicut animus maxime desiderat eminere, & in publico, &
cellens esse, ita quoque desiderat videri & degen
haberi in mentibus hominum.

*Val. Max.
lib. 8. nulla
est tanta
humilitas
qua dul
cedine glo
ria non
tangatur.
V. P. Lessius
de provide
ria numi
mis.*

Hoc enim censet ad se pertinere, tanquam
 unum quoddam esse, & nouam vitam intelli-
 gibilem, qua cognitum sub illustri specie & for-
 tificas videtur viuere in mente cognoscentis, intel-
 ligere enim est quoddam rei intelligibilis esse, vt
 philosophi docent.

Inter hoc ipsum indicat Cicero cum ait: Eam esse
 praequam quæ viget memoria seculorum omnium, quam
 & interitus alit, qua absentes adsumus & mortui viu-
 i. Hæc itaque memoria, hæc æstimatione &
 debet æstimatione, est vita quædam animi & ornamen-
 tana in ipsius, quæ non oculis videtur, sed mente
 & iudicatur, non natura constat, sed animorum iu-
 ris. Quæ & æstimatione, non intrinsecus inhæret,
 sibi præterintrinsecus possidetur: qua sibi videtur in
 i? Atque hominum viuere, & tot habere vi-
 in hæc quot sunt homines, in quorum cordibus ma-
 epiti? penditur. Hanc tanti plerumque facit, vt vi-
 excellens corporalem præ illa aspernetur, & malit
 nium opus exponere certissimæ morti, quam vel
 inio: nullum gloriæ & nominis sui detrimentum
 tur, nancere, pluris æstimans viuere in aliorum men-
 suæ et memoriam, quam in proprio corpore
 è conaturam. 3. Quia gloria & fama retinet ho-
 no vultum in officio, retrahens à turpitudine, igna-
 itaque improbitate, ne bonū nomen amitrat. Pessi-
 unt ingens est depuduisse, pudoremq; exuisse contē-
 natum proborum hominū iudicio, deinde efficit vt
 is. a dignitate & voluptate possimus versari in
 ere, & hominū proborū conuentib⁹, vbi vi-
 idenit & degeneres nō audent cōparere. Itē vt proue-
 mur ad magistrat⁹, honores, & munia publica,
 cum

*Ea est ani-
 mi præstan-
 tia, vt hoc
 bonum eius
 (gloria) &
 in diuitiis
 & volu-
 ptatibus,
 & maxi-
 mis bonis
 corporis sit
 præferendū.*

cum infamibus portæ dignitatum non par
Denique vt cum fructu versemur inter homi
Siue enim de doctrina agatur & monitis, si
officij administratione, neutrum fructuose

Prou. 22.

Syr. 41.

Li. 5. de Sac.

Contemne

aliorum

plausus ac

laudes. Ex-

cute pulue-

rem inanis

gloria de

pedibus,

eosque laua-

aqua com-

punctionis.

Noli velle

predicare,

cum vis

Dominum

predicare.

2. Cor. 11.

disponite

vos &c.

sapiens: Melius est nomen bonum quam diuitia

Et: curam habe de bono nomine, hoc enim magis

S. Chrysost. ait: Difficile est plane superare

laudis, sed certum est eos, qui eius cupidi sunt, magis

dolore affici, quoties non assequi contingat, vt qui

tunt opes, si in paupertatem inciderint merore affici

tur, vt delitiis assueti tenuem victum tolerare non possunt

ita qui laudum amore, capti sunt, non solum cum

vituperantur, sed etiam cum ab aliis assidue non

tur, quasi fame quadam animum conficiunt, idcirco

me si alios apud se laudari audierint. Qui vero

dum apperentia huiusmodi in docendi certamine

rit, quam multis illum doloribus obnoxium putant

neq; mare vnquam potest vndis carere, neq; illud

curis atq; angustia. S. Hier. in illud Prou. 5. As

diuide, habeto eas solus, ne sint alieni participes

Hoc accidit quando exterius late predicationem

mus, & tamen per eam laudes humanas minimè

mus, immundi autem spiritus, qui alicui dicuntur

participes fiunt doctoris, si eius mentem vel festi

nis, vel alio vitio corrumpunt. S. Aug. lib. 1. com

stum man. c. 10. Debet predicator fratre deservire

est, Christo. prolem generare non sibi. Cum enim

tus sit Christi, non debet sponfam, quæ

Domino suo tenetur procurare,

sibi retinere.